

Cauza C-448/21**Cerere de decizie preliminară****Data depunerii:**

21 iulie 2021

Instanța de trimitere: Tribunal Judicial da Comarca do Porto – Juízo Central Cível
(Portugalia)**Data deciziei de trimitere:**

5 februarie 2021

Reclamantă:

Portugália – Administração de Patrimónios, SGPS, S.A.

Pârâtă:

Banco BPI, S.A.

**Tribunal Judicial da Comarca do Porto [Tribunalul de Primă Instanță din
Porto, Portugalia]****Porto – JC Cível [Secția Centrală Civilă] – Juiz 5 [Completul nr. 5]**[omissis] 5.º Juízo Central Cível do Porto do Tribunal Judicial da Comarca do
Porto, Portugal [Tribunalul de Primă Instanță din Porto, Portugalia, Secția
Centrală Civilă, Completul nr. 5]Reclamantă: Portugália – Administração de Patrimónios, SGPS, S.A., cu sediul
social în Lisabona, Portugalia [omissis]

Pârâtă: BANCO BPI, S.A., cu sediul social în Porto, Portugalia [omissis]

CERERE DE DECIZIE PRELIMINARĂ Interpretarea Directivei (UE) 2015/2366 a Parlamentului European și a Consiliului
din 25 noiembrie 2015[Articolul 267 alineatul (1) litera (b) și alineatul (2) din Tratatul privind
funcționarea Uniunii Europene]

Tribunal de Primera Instancia de Oporto – Sección Central Civil – Juzgado n.º 5 [Tribunalul de Primă Instanță din Porto, Portugalia, Secția Centrală Civilă, Completul nr. 5] solicită CURȚII DE JUSTIȚIE A UNIUNII EUROPENE să se pronunțe cu caracter preliminar cu privire la întrebările prezentate în continuare, referitoare la interpretarea articolelor 61, 72, 73 și 74 din Directiva (UE) 2015/2366 a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2015, considerând că acest lucru este necesar pentru soluționarea litigiului cu care a fost sesizat.

[omissis]

A. *Întrebările adresate Curții de Justiție a Uniunii Europene*

În sensul Directivei (UE) 2015/2366 a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2015 (denumită în continuare „directiva”):

- I. Executarea, cu intervenția umană a prestatorului de servicii de plată, a unui ordin de plată întocmit pe suport de hârtie, care a fost digitalizat și transmis prestatorului respectiv prin e-mail de pe o adresă de e-mail creată de utilizator, reprezintă o „operațiune de plată” în sensul dispozițiilor articolului 73 alineatul (1) din directivă?
- II. Dispozițiile articolului 73 alineatul (1) din directivă trebuie interpretate în sensul că:
  - II.I. Fără a aduce atingere dispozițiilor articolului 71 sau suspiciunii rezonabile de fraudă care a fost comunicată în mod corespunzător, este suficientă simpla comunicare a lipsei autorizării unei operațiuni de plată, fără să fie însoțită de mijloace de probă, pentru a lua naștere obligația (în sarcina prestatorului de servicii de plată) de rambursare (către plătitor)?
  - II.II. În cazul unui răspuns afirmativ la întrebarea anterioară, se poate deroga de la norma conform căreia este suficientă simpla comunicare din partea plătitorului ca urmare a neaplicării normelor privind sarcina probei prevăzute la articolul 72 din directivă prin intermediul unui acord între părți (plătitorul și prestatorul de servicii), astfel cum permite articolul 61 alineatul (1) din directivă?
  - II.III. În cazul unui răspuns afirmativ la întrebarea anterioară, prestatorul de servicii de plată este obligat să ramburseze imediat plătitorului valoarea operațiunii de plată neautorizate doar dacă acesta dovedește că operațiunea nu era autorizată, atunci când, dacă se derogă de la aplicarea articolului 72 din directivă, normele legale sau contractuale aplicabile impun ca plătitorul să furnizeze dovada respectivă?

III. Dispozițiile articolului 61 alineatul (1) din directivă permit nu numai neaplicarea dispozițiilor articolului 74 din directivă, ci și stabilirea, în locul regimului exclus, prin intermediul unui acord între utilizator (care nu este consumator) și prestatorul de servicii de plată, a unui regim mai strict de răspundere a plătitorului, în special prin derogare de la dispozițiile articolului 73 din directivă?

B. Prezentare succintă a obiectului litigiului

- 1 Reclamanta, Portugália, SGPS, S.A. (denumită în continuare „Portugália”), deține un cont bancar deschis la entitatea pârâtă, Banco BPI, S.A (denumită în continuare „Banco BPI”). Portugália a formulat o cerere către banca respectivă prin intermediul căreia solicită plata sumei de 2 500 000 de euro, precum și a dobânzilor aferente.
- 2 Portugália susține că Banco BPI a transferat în mod neautorizat suma respectivă din contul său bancar.
- 3 Banco BPI se apără susținând că operațiunea a fost realizată în conformitate cu instrucțiunile primite prin e-mail.

C. Rezumatul situației de fapt relevante

- 4 Portugália, o societate pe acțiuni cu un profit de 9 039 882,33 euro în exercițiul financiar 2018, este titulara unui cont curent deschis la Banco BPI, instituție de credit înscrisă în registrul Banco de Portugal.
- 5 Portugália a solicitat Banco BPI ca, pentru efectuarea operațiunilor din contul său bancar, să îi permită să transmită ordinele prin mesaje trimise prin e-mail către Banco BPI.
- 6 În luna ianuarie 2018, cu scopul de a autoriza executarea instrucțiunilor prin fax sau e-mail în ceea ce privește contul bancar al reclamantei, părțile au încheiat în scris un acord care conținea următoarele prevederi:
  - 6.1. „Portugália – Adm de Patrimónios, SGPS, S.A. [...] autorizează Banco BPI, S.A să execute [...] toate tipurile de operațiuni [...] pe care aceasta le transmite prin fax sau prin e-mail [...] pentru a fi executate din conturile indicate în continuare, deschise de întreprindere la Banco BPI, S.A.”
  - 6.2. „În acest sens, Portugália – Adm de Patrimónios, SGPS, SA autorizează Banco BPI, S.A. să [...] b) nu execute instrucțiuni transmise prin e-mail dacă nu sunt însoțite de o copie digitală a instrucțiunii, autorizată în mod corespunzător cu semnătură/semnături validă/valide și cu puteri suficiente pentru efectuarea de mișcări pe conturi”.

6.3. „Portugália – Adm de Patrimónios, SGPS, SA acceptă [...] faptul că răspunderea Banco BPI, S.A. se va limita la verificarea îndeplinirii condițiilor enunțate anterior [...]. Portugália – Adm de Patrimónios, SGPS, SA își asumă întreaga răspundere și toate consecințele care rezultă din utilizarea neautorizată, abuzivă sau frauduloasă [...] a e-mailului, asumându-și toate prejudiciile care rezultă din executarea instrucțiunilor referitoare la contul/conturile sale care, într-un fel sau altul, au fost falsificate sau denaturate, sau care nu provin de la titular/titulari. [...] Banca nu își asumă nicio răspundere pentru prejudiciile care rezultă din utilizarea [...] e-mailului, inclusiv cele produse ca urmare a întârzierilor, pierderilor, intruziunilor, denaturărilor sau a înțelegerii greșite a informațiilor transmise, precum și a falsificării de semnături sau documente”.

- 7 Contul de e-mail creat de Portugália era protejat de o parolă setată de aceasta și nu era înregistrat în serviciul de banking electronic creat de Banco BPI.
- 8 Banco BPI nu a intervenit în niciun mod în crearea contului de e-mail al Portugália, nu a pus la dispoziție niciun element de autentificare pentru utilizarea sa și nici nu găzduiește contul respectiv pe serverele sale.
- 9 La 25 martie 2020, un terț, prin mijloace nedeterminate, a accesat fără autorizație contul de e-mail al Portugália și, de pe acesta, a transmis către serviciile Banco BPI un ordin de transfer pentru suma de 2 500 000,00 euro.
- 10 Ordinul de transfer din 25 martie 2020, care nu a fost autorizat de Portugália, a fost executat de serviciile administrative ale Banco BPI, după ce au fost confruntate semnăturile de pe instrucțiunea primită cu semnăturile olografe ale reprezentanților Portugália înregistrate în sistemul informatic al băncii.

D. Modul de redactare a dispozițiilor naționale aplicabile în cauză

- 11 În prezenta cauză, sunt aplicabile în special articolul 100 alineatul 2, articolul 113 alineatele 1 și 3, și articolul 114 alineatele 1 și 2 din Decretul legislativ nr. 91/2018 din 12 noiembrie 2018 (care transpune directiva în ordinea juridică națională).
- 12 Articolele respective reproduc, fără modificări relevante, dispozițiile articolelor 61, 72, 73 și 74 din directivă¹, motiv pentru care nu este necesară prezentarea acestora.

[omissis]

- 13 [omissis]

¹ Cu excepția cazului în care se specifică altă sursă, toate articolele menționate se referă la Directiva (UE) 2015/2366 a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2015.

14 [omissis]

15 [omissis]

16 [omissis]

F. Motive pentru care există îndoieli privind interpretarea directivei

F.1. Observații preliminare – Încadrarea litigiului în directivă

- 17 Pârâta susține că norma stabilită la articolul 73 alineatul (1) nu se aplică în cazul operațiunilor de plată realizate prin intermediul „instrumentelor de plată” care includ intermedierea acțiunii (de executare a ordinului) a prestatorului de servicii de plată prin intervenția (umană) a angajaților săi [omissis]. Aceasta susține de asemenea că, în cazul în care utilizatorul nu este nici „consumator”, nici „microîntreprindere”, părțile pot să prevadă prin contract că norma stabilită la articolul 73 alineatul (1) din directivă nu se aplică [omissis].
- 18 Se pare că, în sensul directivei, serviciul prestat de prestatorul de servicii, astfel cum a fost descris anterior – și anume executarea, de către un angajat al prestatorului de servicii, a ordinelor transmise prin e-mail, pe baza unui acord prealabil care permite acest mijloc de transmitere a instrucțiunilor – reprezintă un „serviciu de plată” care intră în domeniul de aplicare al articolului 4 punctul 3 (și al punctului 3 din anexă) și nu face obiectul niciunei excluziuni în temeiul articolului 3 din directivă.
- 19 Modul de redactare a articolului 4 punctul 5 permite includerea cu ușurință în noțiunea de „operațiune de plată” a executării de către prestatorul de servicii a unui transfer de fonduri, ca urmare a unui ordin al clientului, transmis prin e-mail de pe un cont personal de e-mail creat de acesta (fără intervenția prestatorului). Această concluzie este întărită de formularea părții finale a articolului 4 punctul 13, care se referă la noțiunea de „ordin de plată”.
- 20 Se poate accepta faptul că procedura adoptată de părți reprezintă un „instrument de plată” în sensul articolului 4 punctul 14. Este adevărat că simpla instrucțiune transmisă printr-un cont personal de e-mail nu este un „dispozitiv fizic” și nici un „set de proceduri” special concepute pentru a transmite ordine de plată sau pentru orice alt scop în cadrul relației comerciale dintre utilizator și prestator [a se vedea întrebarea nr. 34 din documentul intitulat „Your questions on PSD”, publicat de Comisia Europeană (<https://ec.europa.eu/>)]. Totuși, în cazul în care părțile stabilesc că instrucțiunea este emisă *in mod corect* numai dacă este redactată pe suport de hârtie, dacă este semnată olograf de reprezentanții plătitorului și dacă este ulterior transformată în format digital și trimisă prestatorului de servicii, ne aflăm deja în prezența unei proceduri care poate fi încadrată în noțiunea de „instrument de plată”. Într-adevăr, în ceea ce privește această noțiune, în lumina [primei Directive privind serviciile de plată], Curtea a statuat deja că „articolul 4 punctul 23 din Directiva 2007/64 trebuie interpretat în sensul că atât procedura de

emitere a unui ordin de virament printr- un formular de virament care poartă semnătura olografă a plătitorului, cât și procedura de emitere a unui ordin de virament online constituie instrumente de plată în sensul acestei dispoziții” (Hotărârea Curții din 9 aprilie 2014, T-Mobile Austria, C-616/11, EU:C:2014:242, punctele 29-44).

- 21 Din articolul 64 alineatele (1) și (2) al doilea paragraf rezultă că o operațiune de plată este considerată „neautorizată” atunci când este efectuată de o persoană care nu este autorizată (deoarece nu este plătitorul sau nu este autorizată de acesta). Or, în cazul în care utilizatorul al cărui cont de e-mail a fost accesat în mod nelegal nu autorizează operațiunea comandată, se pare că aceasta trebuie calificată drept „operațiune de plată neautorizată” (conform Hotărârii Curții din 11 aprilie 2019, Mediterranean Shipping Company, C-295/18, EU:C:2019:320, punctele 43 și 54).
- 22 Deși este clar că sarcina probei privind *autentificarea* revine prestatorului serviciului, este neclar dacă acestuia îi revine și sarcina probei privind *autorizarea* (responsabilitatea emiterii ordinului), chiar dacă aceasta pare a fi regula de soluționare care rezultă din articolul 4 punctul 29, din articolul 72 alineatul (1) și din articolul 73 alineatul (1), precum și (*a contrario*) din articolul 63 alineatul (1) litera (b): în cazul în care un utilizator neagă faptul că a autorizat o operațiune de plată executată, prestatorul de servicii de plată are nu numai sarcina de a dovedi autentificarea formală a operațiunii – cu alte cuvinte, în cazuri precum cel din speță, dovada colaționării (și a similitudinii) „semnăturilor valide”- ci și sarcina de a dovedi că operațiunea a fost într-adevăr autorizată de către plătitor (sau că există fraudă, dol sau neglijență gravă din partea plătitorului).

F.2. Prima întrebare preliminară: aplicabilitatea articolului 73 alineatul (1) din directivă

- 23 Reiese că, la articolele 73 și 74, legiuitorul Uniunii a atribuit riscul pierderilor care rezultă din executarea unei operațiuni neautorizate persoanei care o poate controla. Ideea de control al riscului (prin controlul serviciului de plată) pare să existe, de exemplu, și în normele stabilite la articolul 68 alineatul (2), la articolul 69 alineatul (1) litera (a) și alineatul (2) și la articolul 70 alineatul (1) literele (a), (c) și (e) și alineatul (2).
- 24 În sine, controlul asupra sursei riscului explică doar atribuirea (cvasi-)automată a pierderilor rezultate dintr-o „operațiune de plată neautorizată” în sarcina prestatorului de servicii în cazurile în care operațiunea este executată prin intermediul unui „serviciu de plată” automatizat creat de prestatorul de servicii, care include atribuirea de „elemente de securitate”. Este vorba, așadar, despre situațiile de „operațiune de plată la distanță” sau de utilizare a unui card bancar, în care, întrucât activitatea utilizatorilor este exclusă, procesarea plății este complet automatizată (fără intervenția umană a prestatorului de servicii de plată).
- 25 În contextul serviciului de „online banking” (*tebanking* sau *home banking*), soluțiile prezentate la articolele 73 și 74 sunt clare. Banca controlează riscul

inerent utilizării platformei electronice *create* de ea însăși – *o deține, o gestionează și deține serverul pe care este instalată* –, pe care clienții săi o pot accesa de la distanță, prin intermediul internetului, folosind elementele de autentificare *furnizate de bancă*, astfel încât aceștia pot, de exemplu, să efectueze transferuri *în mod direct* – cu alte cuvinte, fără intervenția umană a băncii. Clientul controlează deja, în mare măsură, riscul accesării nelegale a elementelor sale de autentificare, la care se referă articolul 4 punctul 31.

- 26 Această repartizare a riscurilor se aplică, de exemplu, și în ceea ce privește realizarea de operațiuni cu carduri bancare protejate prin elemente de securitate personalizate.
- 27 Executarea, cu intervenția umană a angajaților prestatorului de servicii, a unui ordin de plată semnat și digitalizat, transmis prin e-mail de pe o adresă de e-mail a plătitorului, este semnificativ diferită de situațiile de „online banking” și de utilizare a unui card bancar, descrise anterior. În cadrul executării respective, instrumentul de plată adoptat și elementele de securitate nu sunt furnizate de către prestatorul de servicii și nici controlate de el. Acestea sunt create și, în esență, controlate de utilizator, care este, de exemplu, cel care își creează contul de e-mail, determină nivelul de securitate al parolei pe care o alege și al dispozitivelor pe care le utilizează pentru a accesa contul de e-mail și alege rețelele (fixe sau mobile) pe care le utilizează pentru a accesa internetul.
- 28 În cazul unei „operațiuni de plată” precedate de un „ordin de plată” *autentificat în mod corespunzător* – potrivit „instrumentului de plată” ales de părți – și mijlocite de acțiunea umană (de executare a ordinului) a prestatorului de servicii de plată (și anume, a angajaților „fizici” ai acestuia), sursa *viciului material* constând în lipsa de autorizare se află în mod necesar în etapa „ordinului de plată” (controlată în totalitate de plătitor), iar nu în etapa executării ordinului respectiv de către prestatorul de servicii. Astfel, un control mai bun *al sursei* riscului nu pare să fie suficient, în sine, pentru a justifica posibila aplicabilitate a articolului 73 alineatul (1) în situații precum cea din speță.
- 29 Prin urmare, întrebarea care se ridică este dacă articolul 73 alineatul (1) atribuie prestatorului de servicii de plată răspunderea pentru operațiunile de plată neautorizate, *atunci când acesta nu se află în cea mai bună poziție pentru a controla sursa riscului*.
- 30 În această privință, trebuie să se recunoască faptul că anumiți utilizatori de servicii de plată se află de asemenea în poziția de „a evalua riscul de fraudă și [de] a lua măsuri de combatere a acestuia” în mod corespunzător [a se vedea considerentul (73) al directivei], iar ideea că prestatorul serviciului beneficiază cel mai mult de pe urma utilizării „instrumentului de plată” nu este valabilă în cazurile în care acest instrument necesită intervenția umană a angajaților săi în executarea ordinelor, care este în mod obligatoriu mai costisitoare și mai îndelungată.

- 31 Cu toate acestea, este de asemenea posibil ca legiuitorul Uniunii să fi atribuit în mod deliberat o răspundere disproporționată față de riscul controlat de prestatorul de servicii, cu un scop de constrângere, care vizează „promovarea emisiunii unor instrumente mai sigure” [un scop urmărit de Directiva 2007/64/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 noiembrie 2007, după cum se menționează în considerentul (34) al acesteia].
- 32 În cazul în care se consideră că articolul 73 alineatul (1) nu a fost conceput pentru situații precum cea din speță și că nu se aplică acestora, răspunderea intervenienților va fi analizată în lumina dreptului național, în special prin repartizarea prejudiciilor cauzate de operațiune în sarcina uneia sau a ambelor părți, în funcție de aprecierea de către instanță a comportamentului lor concret.

F.3. A doua întrebare preliminară: condițiile rambursării imediate și modificarea lor

- 33 Prima parte a articolului 73 alineatul (1) este o normă referitoare la răspunderea civilă pentru prejudiciile rezultate din efectuarea unei operațiuni neautorizate. Cu toate acestea, dispoziția respectivă stabilește de asemenea sau consideră că s-a stabilit la dispozițiile anterioare (cu alte cuvinte, la articolul 72), că (fără a aduce atingere articolului 71 și faptului că pot exista motive rezonabile pentru a suspecta că a fost comisă o fraudă), pentru ca prestatorul de servicii să fie obligat să ramburseze imediat plătitorului [valoarea operațiunii de plată neautorizate], *acesta din urmă are doar sarcina comunicării (invocării) executării neautorizate a operațiunii de plată, însă nu și sarcina probei (dovedirii) acesteia.*
- 34 Având în vedere acest cadru juridic, se ridică întrebarea dacă, în cazul în care norma privind răspunderea civilă pentru pierderile rezultate din executarea unei operațiuni neautorizate – cu răspunderea prestatorului de servicii de plată pentru pierderile suferite de plătitor – rămâne neschimbată, norma [conținută de asemenea în articolul 73 alineatul (1)] conform căreia obligația de rambursare ia naștere *imediat* (fără a se aduce atingere însă dovedirii ulterioare a existenței fraudei, a dolului sau a neglijenței grave din partea plătitorului – *solve et repete* –) prin simpla comunicare (invocare) a executării neautorizate a unei operațiuni de plată este exclusă ca urmare a neaplicării normelor privind sarcina probei stabilite la articolul 72, convenită de părți, astfel cum permite articolul 61 alineatul (1).
- 35 Prin urmare, se ridică întrebarea dacă, în pofida faptului că articolul 61 alineatul (1) nu menționează articolul 73, neaplicarea normelor privind sarcina probei prevăzute la articolul 72 presupune ca prestatorul de servicii de plată să fie obligat să ramburseze imediat plătitorului valoarea operațiunii de plată neautorizate numai dacă (fără a aduce atingere dispozițiilor articolului 71 și faptului că pot exista motive rezonabile pentru a suspecta că a fost comisă o fraudă) acesta din urmă prezintă *în prealabil* dovada că operațiunea nu a fost autenticată și că nu a autorizat-o, cu condiția ca, prin derogare de la articolul 72, regimul aplicabil (în temeiul unei alte dispoziții legale sau contractuale valabile) să impună plătitorului sarcina probei.

F.4. A treia întrebare preliminară: limitarea contractuală a răspunderii furnizorului

- 36 Al doilea aspect invocat de pârâtă cu privire la derogarea de la regimul prevăzut la articolul 73 alineatul (1), de data aceasta ca urmare a excluderii aplicării articolului 74, prin acordul părților, se concretizează în afirmația potrivit căreia norma stabilită la articolul 61 alineatul (1) permite nu numai acea excludere, ci și stabilirea prin contract a unui regim de răspundere *mai sever* pentru plătitor, în locul regimului legal exclus.
- 37 Este adevărat că articolul 61 alineatul (1) prevede literalmente doar că utilizatorul și prestatorul de servicii de plată pot conveni „ca articolul 74 să nu [se aplice], integral sau parțial”. În acest sens, se poate afirma că dispoziția respectivă permite părților doar să excludă aplicarea normelor (grupate la articolul 74) care stabilesc răspunderea plătitorului, în timp ce restul regimului rămâne neschimbat, ceea ce înseamnă că permite părților să ajungă la un acord doar în *beneficiul plătitorului* (prin eliminarea integrală sau parțială a sursei legale a răspunderii sale). De exemplu, conform acestei interpretări, articolul 61 alineatul (1) ar asigura excluderea contractuală a obligației ordonatorului de a suporta pierderile până la valoarea de 50 de euro [prevăzută la articolul 74 alineatul (1)], dar nu și stipularea majorării valorii respective la 500 de euro.
- 38 Este de asemenea cert că, astfel cum se menționează în primele considerente ale acesteia, directiva conferă un nivel foarte ridicat de protecție utilizatorilor, în special consumatorilor. Totuși, tocmai pentru acest motiv, interpretarea articolului 61 alineatul (1) la care s-a făcut referire conține o contradicție. În cazul în care aplicarea articolului 74 poate fi exclusă numai în *beneficiul plătitorului*, nu există niciun motiv pentru ca articolul 61 alineatul (1) să prevadă că neaplicarea articolului 74 poate fi convenită numai „în cazul în care utilizatorul serviciilor de plată nu este un consumator”. Nu există niciun motiv pentru a interzice excluderea contractuală dacă aceasta poate fi doar în *beneficiul consumatorului*.
- 39 Această concluzie, analizată în contextul considerentelor (53) și (73) ale directivei, sugerează că părțile pot *agrava* răspunderea plătitorului pentru operațiunile de plată neautorizate atunci când acesta nu este un consumator și, astfel, pot limita răspunderea prestatorului de servicii prevăzută la articolul 73 alineatul (1).

G. Legătura dintre dispozițiile directivei și legislația națională aplicabilă

- 40 Legătura dintre dispozițiile directivei și legislația națională aplicabilă este directă, întrucât aceasta din urmă este constituită din Decretul legislativ nr. 91/2018 din 12 noiembrie, care transpune Directiva (UE) 2015/2366 în ordinea juridică națională.
- 41 În vederea soluționării juste a litigiului, este necesar să se interpreteze articolul 114 alineatele 1 și 2 din Decretul legislativ nr. 91/2018, care reproduce dispozițiile articolului 73 din directivă, pentru a stabili dacă normele cuprinse în acesta sunt

aplicabile tipului de procedură adoptat de părți. Numai o interpretare corectă (și uniformă) a directivei va face posibilă soluționarea justă a litigiului.

Porto, 5 februarie 2021

Judecător,

DOCUMENT DE LUCRU